

Vse pustiti – vse dobiti

Nekoč je na Kreti živel človek, ki je izredno ljubil svoj otok. V trenutku, ko je zaslutil, da se mu bliža smrt, je naročil sinovom, naj ga položijo na zemljo, ki jo je imel tako rad. Ko je bil na tem, da izdihne, je segel v zemljo in zajel v pest nekaj prsti.

Tako se je prikazal pred nebeškimi vrati. Bog mu je odprl in ga pozdravil: »Pridi v nebeško veselje, a spustiti moraš zemljo iz roke.« »Nikoli!« je odvrnil starček!«

In tako je Bog žalosten odšel ter pustil moža pred vrati. Preteklo je veliko časa. Bog je spet prišel mimo, tokrat kot prijatelj. Povedala sta si nekaj dogodivščin, potem je Bog rekel: »Dobro, čas je, da vstopiš v nebesa, prijatelj. Spet je Bog rekel starčku, naj spusti zemljo in znova je ta to odločno zavrnil. Pa je spet preteklo veliko časa. Tokrat je Bog prišel kot ljubka vnukinja. »Oh, dedi,« je rekla, »tako čudovit si in tako zelo te pogrešamo. Prosim te, vstopi z menoj.« Starček je prikimal. On je že tako težko hodil, da je moral desnico, ki je držala kretska zemljo, podpirati z levo roko. Njegovi krivi prsti niso mogli biti več trdno stisnjeni v pest in prst je počasi spolzela med njimi, dokler njegova dlan ni bila prazna. Tako je vstopil v nebesa.

In kot prvo stvar je tam zagledal svoj ljubljeno otok... (Božo Rustja)

Am Ende der Tage, wenn die Welt neu wird...

Am Ende der Tage, will ich ziehen in die Heilige Stadt. Ich möchte mit dabei sein in der unübersehbaren Schar, die niemand zählen kann: In der Schar aller Armen und Vergessenen, aller Verachteten und Verlassenen.

Am Ende der Tage, wenn die Welt neu wird, werden alle anstimmen das große Halleluja. Dann möchte ich mitsingen im großen Chor zusammen mit allen Verstummten und Sprachlosen, allen Bedrängten und Stimmlosen.

Am Ende der Tage, am Anfang der neuen Schöpfung, werden wir alle Wohnung nehmen in der Heiligen Stadt und alle die Herrlichkeit Gottes schauen. Es werden aufleuchten alle Weggestoßenen und Verirrten, alle Rechtlosen und Verdrängten.